מזכח הל' י נופ"ו מהל' ביחת מקדש הל' ז ופ"ז הל' יבן: דר ה מייר פ"יג מהל' איכורי המזכח הלכה ד נופ"ז מהל' ביחת המקדש הל' יבן: לה ו מיי' פ"ב מהל' איכורי לה ו מיי' פ"ב מהל' איכורי

המזבח הלכה ט:

קו ז ח מייי פיץ מהני ביחת מקדש הלי ט: לו ט מייי פי"ב מהלי שחיטה הלכה יא טוש"ע י"ד סימן

טז סעיף ב: לח י מיי' פ"ו מהלכות ביאת

מקדש הלי ט: מקדש הלי ט: למ ב מייי פ"ו מהלי שבועות הלכה ה ופ"ד מהלכות

נדרים הל' ה טור ש"ע י"ד סימו

רכח סעיף יד: רכח סעיף יד: ב ל מיי׳ פ"ו מהלכות שבועות

הלכה ח ופ״ד מהלכות שבועות הלכה ה טוש״ע שם סעי׳ כג:

שימה מקובצת

אן וברגליו כו׳: גן מלחמה בגת

תי׳ וכתיב נמחק: גן ושש עשרים

יארבע מ״ס בגנותיה משתעי הרא ומ"ס בשבחיה משתעי הרא

קרא ומ״ס בשבחיה משתעי קרא אמר רבה למה לי דכתב שש: ז] חמש בהא ושבע בהא: ס] אתחלא ליה בימין ומ״ס בריותא יתירתא אתחלא ליה:

ח והקפח ס"א והכיפח: זו שוטה

ון הקפח ס"א והכיפח: זן שוטה בבהמה: זו התלתולין פטולין: ען סומקא גיהיא (לבקן) איני: זן קפח ס"א והכיפח מאי כיפח אילימא נכפה הא תנא ליה חדא

זימנא נכפה אפילו אחת לימים

אלא דתני רב זביד וכו': יוֹן איני אלא רובי רב רבי רכו זיקן איני והאמר ר׳ אבהו: יכן מהן טפיח אות ר׳ נמחק: יגן שכור אחולי מיחל עבודה דכתיב יין ושכר אל

תשת אתה ובניך אתך וכחיכ להבדיל בין הקדש ובין החול: ידן מומי בעי למיחשב תיבות דמחלי עבודה נמחק: שון חלב ודבש ונכנס: שון בנו וטריפה

ויוצא: יון שידירנה. ס״א שידיר:

ית] באדם וכו' מאי אותו ואת

בנו: יטו אהרז ובנו דכותיה גבי

בהמה תיש: כן אהרן ובנו אות " בהמה תיש: כן אהרן ובנו אות י" נמחק: כאן מה"ד רבי סבר: ככן בוהק לינטל"ש (שמתוך)

שלבן: כגן תיבות הבאין מחמת

נמחק: לדן מלקות ות"כ 6) ר' יהודה היא הס"ד (והשאר נמחק) ומה"ד מתני אותו ואת בנו:

לה] בס"א שמע חכם דמשום דאסורה לו: לו] יין כדאמרינן בכל דוכתא שתויי יין ופרועי:

כון להדי אלמנה: כחן זימנין דגייז ליה: כטן דקאמרי לרבנן אטו: () ידעו דבכל ענין: (h) נמי

בעל דעת רבים ואע"ג: (כן דבעל

רבים דלא לגו בהודרה ברבים: לדו נמי הוה

א) אולי ל"ל והך ברייתא ר' יהודה

נו) מה לכי רוסן בלייננו לי יהרט היא הס"ד ובאמת בתוספתא דכריתות פ"א ר"י בעצמו הוא דמסיים הכי וכ"ה להדיא בנזיר דף ד' ע"ע ר"י אומר וכו'.

רבינו גרשום

הוה אמינא שית דידיה. חדא

ושית דכרעיה חדא: משם ראיה

דלא אמר ליה כמותך ירבו

משום שבחא. אלא כך אמר ליה כמותך ירבו אצבעות יתירות

להו לרבנן נמי ל להו שהתקין ר"ג תי" נמחק:

לו ז ח מיי

יתר בידיו וברגליו מ: אמר ר' יצחק ושניהם

מקרא אחד דרשו יותהי עוד מלחמה פ וכתי'

ויהי איש מדון #אצבע ידיו ויהי מדון מדון

שש ושש ם מר סבר בגנותיה משתעי ומר

סבר בשבחיה משתעי אמר רבה מה לי

שית דידיה ושים דכרעיה. בידו אחת וברגלו אחת היה יתר ולא

בשתיהן: כמותך יחמעטו ממורי ונחיני מישראל. כל ממורים שבישראל

יהיו כמותך ויהיו ניכרין שמטפה פסולה הן ולא ידבקו בהן: איטר

ברגל. שכשמהלך עוקר רגל השמאל תחלה מה שאין דרך בני אדם

כך. איטר ביד פסול דכתיים וטבל אלבעו

כל מקום שנא' אלבע וכהן אינו אלא

ימין (זבחים דף כד.) ואיטר דרגל נמי

לעמוד ולשרת כתיים כדרך שאר עמידה

דעיקרו בימין: יאו דמר סבר כחישוחה

המחלה. ליה בימין: בותבר' הכושי

והגיחור והלבקן והקיפח. מפרש בגמ':

ובעלי נגעים טהורים. כגוז ספחתם. דאי

נגעים טמאים לא אילטריך למימר

דאפילו אכניסה דעזרה הוי חייב כרת:

הסלחולין. כמין חתיכות בשר יולאות

ותולות להס: גבו ש סומקה. רו"ש

בלע"ו: לוהייני. טלאים לבנים היו:

לסומקא רגילי אינשי למיקרייה גוהיא:

באריכא שמיטה סניא. דארוך הוא ודק

שאינו עבה לפי אורכו ולפי שדק הוא

אינו יכול לסבול קומתו ונכפף ונראה

כמו שחליותיו שמוטות: בוהק. יכן שלבן

ביותר: טפוח. שחור כקדירה וחבירו

בשילהי מס' שבת ודף הנו.) ופההו את

ג) [גי׳ הערוך והכיפת בערך גבת], ד) [ברכות נת: ע"ש ברש"ין, ס) [פר׳ ארוך ודק שגנאי לראות

ערוך ערך שמט בן, ו) ואולבתא פי

ערון ער זענו פנין לו מונכנות פיי ולד קלב כאלצבע ערוך ע' אלצבען 1) ניומא ער. מיר ד. וע"ש היטב סנהדי ע: שבועות כג. כריחות יג:], 1) נ"א ל"ג ועיין בחו"יט ול"ק, 10 [גיעין לה:], ז' חולין עה: 11 (עה:

כ) ג״ושס, ל) גיטין לה:, מ) וויקרא

דו. () ודברים יחו. ם) ומספחת

ניחור ול"ע], כ) עיין ל"ק, ל) [לעיל

מג:ן, ק) וועי׳ היטב תוס׳ זכחים

דבכל ענין נ״ה. ש) עיין נ״ה.

תורה אור השלם

וְתְּהִי עוֹד מִלְחַמָּה בְּגַת וַיְהִי אַישׁ מְדוֹן וְאֶצְבְּעת יְדִיוּ וְאָצְבְּעת רַגְלִיוֹ שֵׁשׁ וְשַׁשׁ עֻשְׂרִים וְאַרְבַע מִסְפָּר וְגִם הוּא

2. ואנכי השמדתי את האמרי

וְאָנֹב וֹשְׁמֵּוֹ וְנֹאֲבוֹ וֹ וְאָבוֹ וֹ וְאָבוֹ וֹ וְתְּטֹן הוֹא בָּאַלוֹנִים וְאַבוֹ וֹ וְתְטֹן הוֹא בָּאַלוֹנִים וְאַבְּנוֹ וְתְטֹן הוֹא בָּאַלוֹנִים וְאַשְׁמִיד פְּרִיוֹ מִמֵּעַל וְשְׁרְשִׁיוֹ

הגהות הב"ח

(A) גמ' ה"א חמש כל"ל ותיבת

הוא נמחק: (ב) שם במשנה מן

המובחר (רבי אלעזר) מא"מ ונ"ב

ימומנות (נפי מנשת) נגו מיות כ ס"א ר"א בן יעקב: (ג) גמ' מאן צעי לובקיאני: (ד) שם במשנה הנושא כל"ל ואות ר נמחק:

(ה) שם אלו כשרין בחדם וכו׳ מחי אותו כנ״ל וחות ב׳ נמחק:

(ו) רש"י ד"ה דתניא וכו' וכיון

גליון הש"ם

מתני' והחרש. עיין לעיל דף לז ע"א מוס' ד"ה מה:

לעזי רש"י

רר"ונו אודה

מי"ד [מי"ץ]. מי-דכש.

מוסף רש"י

שית דידיה ושית דכרעיה. שלה מהמר הצבעות שתי ידיו הינן הלה שש והצבעות רגליו הינן הלה

שש, לכך נאמר עשרים וארצע, ואי

כתב עשרים וארבע ולא אמר שש

יוצב שפרים ומוכב דכו ממו שם ושש הייתי אומר שבעה באחת וחמשה באחת, ומהו מספר, שכולן היו נספרות בסדר האלבעות בגב

ליל (שמואל ב כב כ). משם

ראיה. נתמיה (סוכה כח.). הפח.

בטן גדול מחוך עביו נרחים, קפרה. בטן גדול מחוך עביו נרחים קומתו מקופחם, לשון חחר קפח חרוך הרבה ופרצופו שמוט ובולט דמכוער הוי (ברבות נח:).

קעילית. שם מקום (יומא עו:).

קעילית. שם מקום (יותא נוד). חייב. משום יין ושכר אל משח, ונכהן עסקינן (פנהדריו נא.). והנשא נשים בעבירה. כהן הנושא נשים בעבירה. כהן הנושא נשים פסולות לכהונה, עד שידירנה

הנאה. שידור הנאה ממנה לגרשה

(גיפין לה:), אותו ואת בנו נוהג בנקבות. האם ונכה, ואינו נוהג בזכרים. לאין חושטין לורע האב ואם שחט זכר מותר לשחוט כנו

וכתו (חולין עח:). נודר ועובד.

מדר הנאה ועובד עבודה ואע"פ

ומגרשה (גיטין לה:). צריך לפרט את הנדר.הנשאל לחכם על נדרו

לריך לפרט היאך נדר הנדר הזה

ייון לא גרשה, יורד ומגרש. "מן העצודה לאחר שסיים מן העצודה לאחר שסיים

לֵד לְהַרְפָה:

שמואל ב כא כ

שיכורן, ר) נ״ל משמע

ל א מיי׳ פ״ח מהלכות ביחת ד א מייי פייח מהכנחת ביחת מקדש הלכה יח [יג] לא ב מיי שם הלי טו: לב ג מיי פייח שם הלכה ב: לג ד מייי פייח שם הלכה ב: מזבח הלי י [ופיין מהלי

מה:

ובשאר דברים המשברים ודלא כר' יהודה. הא דתניא נקוף פ"ק דזבחים (דף יד:) זר ואונן ושיכור ובעלי מום למימר שתויי יין כח ופרועי ראש ואומר החכם ר' חיים כהן נ"ע דמיירי

> דמחיל עבודה כדמוקמינן שיכור דהכא בשאר דברים המשכרים ש:

הניחא למ"ד נדר שהודר ברבים

פלוגתא במס' גיטין בהשולח גט לאשתו (דף מו.) גבי המוליה הת חשתו משום נדר דקאמר ר' יהודה כל נדר שידעו בו רבים לא יחזיר דאיכא פריצותא שנדרה נדר שאין לו היתר ושלא ידעו בו רבים יחזיר דלא חייש לקלקולא וא"ת מנלן דפליגי רבנן עליה דרבי יהודה בהכי דקסברי יש לו הפרה דלמא בקלקולא לחוד פליגי ובההיא שמעתין דהתם נמי פשיטא ליה להש"ם דקסברי רבנן יש לו הפרה דקאמרי כטן רבנן אטו התם מי חיילא שבועה עלייהו כלל וכי תימא מדלא מפלגי רבון בין ידעו בו רבים ללא ידעו ס ש בכל ענין לא יחזיר דחיישינן לקלקולא אלמא יש לו הפרה הא לא מפלגי נמי לאן בדעת הרבים ואע"ג דאיכא לפלוגי דמה נפשך אין לו הפרה לכ"ע ויש לפרש לכן דעל דעת רבים לא איירי כלל לא אינהו ולא ר' יהודה אין לחוש אם לא פירשו אע"פ שיש לחלק אבל נו בהודר ברבים שחילק ר' יהודה אם איתא דאין לו הפרה לרבנן ^{לה} נמי הוה לפרושי לחלק ולומר ש איפכא מדרבי יהודה ועוד כי בעל דעת רבים איכא למימר שיש לו הפרה מדעתם של אותם רבים שנדר על דעתם או לדבר מלוה שיש לו הפרה ולהכי לא פסיק ליה למיתני בעל דעת רבים שיחזיר למאן דחייש לקלקולא דפעמים שיש לו היתר ואיכא קלקולא אבל ברבים אין לו הפרה לא שנא לדבר מלוה ולא שנא לדבר הרשות בשום ענין אין לו הפרה תדע דמעשה

דגבעונים לדבר מלוה היה: וא"ת בריש השולח (שם אכתי נדיר אותה על דעת רבים שאין

אותן הוא ראטוז. שיכנו מודי? בעדה מפורש מכסכת זבחים: בשאר המשכרין דלר' יהודה במיתה ¢) ולרבנן באזהרה ופלוגתייהו בסיפרא. דלדולין תלתול: אותו ואת בנו. כהנים כשרים לעבודה ביחד וכן כהן טרפה ויוצא דופן כשר לעבודה: הנושא נשים בעבירה. כגון אלמנה לכהן

שיהו ניכרין ויתמעטו שיפרשו ישראל מהן מלהתחתן בם: מר סבר. ר' דפוסל כחישותא אתחלא ליה בימין שהרי אין כוחה יתר משמאל והוי מום: באריכא שמוטא סניא. ארוך ודק . ופרצופו בולט הרבה לחוץ וסנוי הוא לראות הוי מום: בוהק. לבן הוא יותר מדאי דהוי נגע: לבן הוא יותר מדאי דהוי נגע: טפיח כלי חרש שחור. בהדי מומי בעי למיחשביה משום

דכולהו דמתני׳ לאו מומין נינהו אלא משום דאין שוה בזרע של אהרן הוא דאסור. שיכור מחיל

בקבלה ובחולכה ובזריקה פסול יש לתמוה אמאי נקט שיכור הוה ליה

בשתר דברים המשכרים וכר׳ יהודה

הניחא למ"ר צריך לפרט כו'. פלוגתא היא דר"ג ורב פפא בפ׳ השולח (גיטין דף לה:) ונראה דהלכתא כר"פ דנריך לפרט דבתראה הוא ואפילו לפי הספרים דגרסי התם רב ששת במקום רב פפא אין הלכה כרב נחמן דלאו לענין דינא איתשיל כיו להדין אלמנה הבאה לגבות כתובתה אלא לענין איסורא איתשיל כדמשמע התם דקחמר ואי אמרת דלריך לפרט כתו זימנין דגואן ליה לדיבוריה ורב הונא נמי שהוא גדול בחכמה ובמנין

רכזררינן ליה על דעת רכים. דף לה:) גבי אלמנה שהתקין להו רבן שמעון בן גמליאל שתהא נודרת ליתומים כל מה שירצו כו' והאמר רב הונא לא שנו אלא שלא ניסת אבל ניסת אין מדירין אותה דמיפר לה בעלה אפילו נדרה ברבים ואמאי

דכתיב שש ושש עשרים וארבע מספר צריכי דאי כתב רחמנא שש ושש הוה אמינא שית דידיה ושית דכרעיה כתב עשרים וארבע ואי כתב עשרים וארבע הוה אמינא 🕫 הוא קסבר נמי התם לריך לפרט: אין לו הפרה. פי׳ נקונט׳

חמש פ מהאי גיסא ושבע מהאי גיסא כתב שש ושש מספר בנספרת ע"ג היד תניא א"ר יהודה מעשה באדם אחד שבא לפני רבי מרפון יתר בידיו וברגליו שש ושש עשרים וארבע אמר לו כמותך ירבה בישראל אמר לו ר' יוםי סמשם ראיה כך אמר לו כמותך

יתמעמו ממזירי ונתיני מישראל: השולמ בשתי ידיו: ת"ר אאימר בין ביד בין ברגל פסול השולט בשתי ידיו רבי פוסל וחכמים

המאור בטפיח: שיכור. בתמיה: אחולי אחיל עבודה. דכתיב (ויקרא י) יין ושכר מכשירין מר סבר כחישותא אתחלא 🕫 בימין אל תשת וכתיב בתריה להבדיל בין ומר סבר בריותא אתחלא בשמאל: מתני' יהכושי הגיחור והלבקן יו יוהקפח והנגם יוהחרש והשומה והשיכור ובעלי נגעים ∘ מהורים פסולין באדם וכשרים בבהמה רשב"ג

הקודש ובין החול וגו': בהדי מומין. גמורין בעי למיחשביה וקתני ליה גבי מומין כם הבחין מחמת שחין שוין בזרעו של אהרן דאמרינן בריש פירקין דלא מחלי עבודה: ודלא כר' יהודה. אומר שומה ז מן הבהמה אינה מן המובחר דמשוי לשאר דברים המשכרים דין יין ים הדלדולין אומר אף בעלי הדלדולין פסולין באדם וכשרין בבהמה: גמ' כושי

דמחלי עבודה דקאמר במס' כריתות (דף יג:) על היין במיתה ועל שחר אוכמא גיחור חיוורא לבקן סומקא יי איני משכרין באזהרה ונפקא לן משכר אל והא ההוא דאמר להו מאן בעי (י) לוקיאני תשת וכתיב בתריה ולהבדיל בין הקדש ואישתכח חיוורא אלא כושי אוכמא גיחור

ובין החול אלמא לרבי יהודה שאר משכרין מחלי עבודה: דחניה חכל סומקא כדאמרי אינשי סומקא גיחיא לבקן דבילה קעילית. הגדילה באותו מקום חיוורא כההוא דאמר להו מאן בעי (י) לוקיאני ומשכרת כיין: דבש. מי"ד בלע"ו מים ואישתכח חיוורי: יוקפח יו תני רב זביד

ודבש שלוקין ביחד חייב מלקות ייז כר׳ גבוה איני י*יי* והתני ר^י אבהו מנין שהקב"ה יהודה מוקמינן לה בפרק אמרו לו משתבח בבעלי קומה שנאמר 2 ואנכי בכריתות (שם) דקאמר התם על שאר השמרתי את האמורי מפניהם אשר כגובה משכרין באזהרה דאל תשת (1) דכיון

ארזים גבהו אמר רב פפא סבאריכא שמימה דכתיבי שאר משכרין מחלי עבודה דהא סניא אמר ר"ל גבוה לא ישא גבוהית שמא כתיב בין הקודש ובין החול ומתני׳ דלח חשיב להו גבי הנך דמחלי עבודה דלא יצא מהן תורן ננם לא ישא ננסת שמא יצא כר׳ יהודה: בותבר׳ אותו ואת בנו. מהם יאצבעי לבן לא ישא לבנה שמא יצא פסול לקרבן דמחוסר זמן הוא: והנושא מהם בוהק שחור לא ישא שחורה שמא יצא

נשים בעבירה. גרושה וחלולה: מהן ים מפוח: החרש השומה והשכור: במ' עדה המרה. זהת הומרת: שכור יו מחיל עבודה בהדי מומי יו דמחילי בוכרים. האב והבן או בת: נודר עבודה בעי למיחשב בשאר דברים המשכרים ועובד. אע"פ שעדיין לא גירש מותר יודלא כר' יהודה "דתניא אכל דבילה קעילית לעבוד משנדר שלא מהנה ממנו והוא

ושתה חלב ייו או דבש נכנם למקדש חייב: ממנה: לריך לפרט. הבא להתיר נדרו לריך שיפרט על מה נדר וכי שמע מתני' אלו כשרין באדם ופסולין בבהמה כהן דמשום דפסולה לו נדר לא שרי אותו ואת בנו מיו ימריפה הויוצא דופן נדריה: נדר שהודר ברבים. פלוגתא (ושנעבדה בהן עבירה ושהמית את האדם) ייי

היא במס' גיטין (דף מו.) גבי המוליא את אשתו משום נדר בהשולח גט: והני

שיקבל עליו שלא יהא מממא למתים: גמ'יס ואלו כשירין באדם י₪ מאי באותו ואת בנו אילימא אהרן יש ובניו דכותיה תייש ובנו מי נהיג יוהתניא "אותו ואת בנו נוהג בנקבות ואינו נוהג בזכרים אלא תיישה ובנה דכוותה הכא כהנת ובנה כהנת בת עבודה היא לעולם יו אהרן ובניו דכוותה הכא תייש ובנו אמרי במערבא משמיה דר' יוםי בר אבין עדא אמרה חנניה

היא דתניא יאותו ואת בנו נוהג בנקבות ואינו נוהג בזכרים חנניה אומר נוהג בזכרים ובנקבות: והנושא נשים כו': תנא ינודר ועובד יורד ומגרש וליחוש דלמא אזיל לגבי חכם ושרי ליה קסבר צריך לפרט את הגדר הניחא למ"ד איכא למימר הנדר אלא למ"ד אין צריך לפרט את הנדר מאי איכא למימר הניחא למ"ד לפרט את הנדר אלא למ"ד אלא למ"ד אין אין איכא למ"ד איכא למימר הניחא למ"ד אינ ברבים הניחא למ"ד גדר שהודר ברבים אין לו הפרה אלא למ"ד ליש לו הפרה מאי איכא למימר דמדרינן

יוהנושא נשים בעבירה פסול עד 🕫 🕫

יי שידירנה הנאה יוהמטמא למתים פסול עד

רבינו גרשום (המשר)

נדול וחלוצה לכהז הדיוט פסול נבי המזבח ולכשירד מעבודתו מגרש דלא צריך לגרש קודם שיעבוד: וניחוש. דלא לישרייה

דעבד עבודה אזיל לגבי חכם ושייל על נדריה ושרי ליה חכם ואישתכח דלא מגרש: קסבר. דצריך לפרוט מה נדר וכיון דמפרש לחכם שנדר לגרש אשתו הפסולה לו לא קא שרי ל

א) וכ"ה ג"כ דעת הרמב"ם ז"ל דשיכור בשאר משכריו שעבד היה לוהה ואמנם בכריסות דף יג משמע דלרבנו ור"א שם אפילו אזהרה ליכא ועיין בכ"מ בפ"א מהלכות ביאת מחדש וצ"ע.